

Un preot cere grație de la Dumnezeu

Marturia fostului preot romano-catolic

Charles Berry

În fiecare duminică, familia noastră dedica o jumătate de oră participării la liturghie. Noi ne consideram catolici practicanți, dar în realitate religia nu juca un rol prea important în viața noastră. Ca adolescent, mi-era rușine de apartenența mea la Biserica Romano-catolică și evitam să mă duc la biserică ori de câte ori puteam. Apoi s-a întâmplat ceva care a schimbat direcția vieții mele.

Să intri în cer prin suferințe

În timp ce supravegheam copilașul unei vecine protestante, am găsit întâmplător o broșură având ca temă iadul și pedeapsa eternă. Ea m-a convins de realitatea teribilă a iadului, și așa cred și astăzi. Ferm hotărât să găsesc o cale de a mă apropia mai mult de Dumnezeu, m-am cufundat în practicile romano-catolice. Am început să particip la liturghie și să fac mătâni în fiecare zi, purtând scapularul cafeniu și diferite medalii. Mi s-a spus că dacă doream cu adevărat să aflu cum să ajung în cer, atunci trebuia să citesc viețile sfinților romano-catolici și să descopăr în ele cum au reușit ei s-o facă. În felul acesta, am ajuns la concluzia că cea mai sigură cale spre cer este aceea de a mă face singur să sufăr, autotortura. Suferința a devenit însoțitoarea mea neîncetată, dar aveam grijă să nu arăt altora cât de mult sufeream. Apoi, la vârsta de 19 ani, am intrat în Ordinul Pustnicilor Sfântului Augustin, unde am trăit următorii șaptesprezece ani sub regula lui Augustin, mai întâi ca postulant, apoi ca novice, când am depus jurământul, și în final ca preot.

În timpul primilor zece ani (era încă înainte de Conciliul de la Vatican II), n-am văzut niciodată o mănăstire din interior, nici n-am avut prilejul să fiu împreună și să stau de vorbă cu călugări sau preoți adevărați. Studenții care se pregăteau pentru a deveni preoți nu aveau niciodată contact personal cu superiorii și profesorii lor. Privațiunile erau multe, dar treptat s-au mai atenuat, pe măsură ce înaintam și ne apropiam de ordinare. Câțiva dintre noi se plâneau de mâncarea proastă, de timpul de odihnă insuficient și de traiul ascetic înjositor, inuman. Noi ne gândeam că acesta era prețul pe care trebuia să-l plătim pentru a deveni oameni ai lui Dumnezeu.

Singura temă care ne stăpânea viețile era supunerea în fața autorității. Am renunțat nu numai la dreptul de a posedea ceva, la ambiții și vieți personale, ci am renunțat chiar și la mintea, la inteligența și la gândurile personale. Ni se spunea că Dumnezeu ne vorbea prin gura superiorilor noștri și că orice îndoială sau ezitare în acceptarea controlului lor complet era un păcat grav înaintea lui Dumnezeu.

„Fiți, sfinți, căci Eu sunt sfânt“

Prima îndatorire care mi-a revenit ca preot romano-catolic ordonat a fost oarecum diferită de cele de până atunci. În loc să fiu trimis în vreo mănăstire ca să-i ajut pe călugări sau într-o parohie, mi s-a dat ordin să continui studiile până ce câștigam titlul de doctor în chimie, putând astfel să predau într-o universitate romano-catolică.

Mănăstirea în care am fost trimis în acest scop era luxoasă, înzestrată cu tot confortul și se lăuda cu cele mai bune și mai scumpe mâncăruri. Dar eu nu făcusem atâția ani toate sacrificiile posibile ca să pot în final să trăiesc în lux, ci ca să devin un om adevărat al lui Dumnezeu, un sfânt. Intrând în cercul intim al clerului, am fost dezamăgit și deziluzionat să descopăr cât de neim-portant era Dumnezeu pentru acești oameni, despre care se credea că sunt extraordinar de sfinți și că-L iubeau în mod deosebit pe Dumnezeu.

Partea din zi prevăzută pentru serviciul religios era considerată ceva neplăcut. Am constatat (nu numai aici, ci oriunde am ajuns în lume) că singurii clerici care se sculau de dimineață pentru a ține liturghia erau cei cărora le venise rândul s-o celebreze, și că se autocompătimeau pentru aceasta.

M-am bucurat foarte mult că, la cererea mea, am fost mutat în sediul central al Ordinului Augustinian din Statele Unite. Speram să găsesc acolo un centru de putere spirituală, dar a trebuit să constat că în loc de aceasta era un stabiliment în care erau aduși mulți preoți atunci când viața lor devenise atât de scandaloasă, încât prejudiciau reputația Bisericii. Unde se afla Biserica aceea care îmi fusese descrisă, pentru care îmi dădusem viața din cauza purității și frumuseții ei? Era oare posibil, mă întrebam eu, ca ea să nu existe în Statele Unite, din cauză că fusese contaminată de protestantism? Era oare posibil ca ea să existe în toată puritatea doar în țările romano-catolice unde avea deplina libertate de expresie și libertate fără constrângeri?

Pe vremea aceea am auzit de o universitate romano-catolică într-o țară romano-catolică ce avea nevoie de un om de știință pentru a pune bazele sec-ției științifice și tehnice. M-am oferit imediat ca voluntar și am devenit curând decanul facultății de chimie industrială. Nu mai este nevoie să spun că n-am găsit acolo Biserica pe care mă așteptasem s-o găsesc!

Orice catolic american care călătorește într-o țară romano-catolică este jenat și șocat de ceea ce vede acolo. În Statele Unite, Biserica Romano-catolică își arată partea cea mai bună și dă oponentilor ei cât mai puține prilejuri de critică. Dimpotrivă, într-o țară romano-catolică, unde ea are puțini oponenți sau critici, lucrurile stau cu totul altfel. Pretutendeni este ignoranță, superstiție și idolatrie, și nu se face nimic, sau aproape nimic pentru a schimba situația. În loc să trăiască viața ca niște creștini după învățătura biblică, oamenii se concentrează asupra închinării la statuile sfinților lor patroni locali.

„Să nu-ți faci chip cioplit“

Timp de mulți ani am fost de părere că romano-catolicii nu se închină idolilor, dar acum am văzut cu ochii mei că nu era nicio deosebire între roma-no-catolicii cu statuile și icoanele lor și păgânii cu ale lor. Când am întâlnit odată în Cuba un păgân autentic care se închina la idoli (o religie adusă din Africa de strămoșii lor), l-am întrebat cum putea să creadă că un idol de ghips îl va ajuta. Mi-a răspuns că nu se aștepta ca idolul să-l ajute, ci că el doar reprezenta puterea din cer care putea să-l ajute. Ceea ce m-a îngrozit referitor la răspunsul lui era că semăna aproape cuvânt cu cuvânt cu explicația pe care o dau romano-catolicii când justifică închinarea la statuile sfinților lor.

Fapte fără credință

Puțin câte puțin, m-am dedicat muncii mele de la universitate. Sub conducerea mea au fost construite și echipate mai multe clădiri mari pentru adăpostirea facultăților de chimie industrială, mecanică, arhitectură, farmacie și psihologie. De îndată ce o facultate era suficient dezvoltată, predam responsabilitatea unui decan calificat. Eu am devenit asistentul rectorului pentru științe și unul dintre cei patru membri ai comitetului executiv care conducea întreaga universitate. Poate că cel mai mare succes al meu a fost fondarea unui Birou al Standardelor de Calitate. Întreprinderile industriale au fost de bunăvoie de acord să accepte standarde minime și au încheiat contracte cu laboratorul nostru ca noi să le verificăm produsele și astfel să putem asigura o calitate superioară uniformă.

Cei mai puternici și mai bogați oameni, de la președinte în jos, m-au co-pleșit cu onoruri și cadouri, ca să le fiu prieten și să le sprijin proiectele și ambițiile. Totuși, în adâncul inimii mele știam că, în ciuda oricăror onoruri pe care le-aș fi primit, nu-mi atinsesem adevăratul scop pentru care venisem aici. Augustin a exprimat așa de bine lucrul acesta cu secole în urmă: „Tu ne-ai făcut inimile pentru Tine, Dumnezeule, și ele sunt fără odihnă până nu se odihnesc în Tine“.

Mă asaltau multe îndoieli. Știam că atâtea lucruri pe care le predicam, atâtea răspunsuri cu aparență de adevăr pe care le dădeam oamenilor erau foarte controversate printre teologi și luate în răs sau desconsiderate de mulți clerici. Mi-era rușine de preoții care, de-a lungul secolelor, i-au jefuit pe oameni, i-au trecut cu vederea pe cei săraci, i-au sprijinit pe asupritorii bogați și au dus o viață scandaloasă.

Ferm hotărât să-mi salvez puținii ani rămași de viață, am plănuit ca de îndată ce voi primi titlurile de doctor în fizică și chimie să părăsesc preoția și Biserica. Sunt sigur că fiecare preot se confruntă cu o asemenea decizie cândva în viață. Biserica promisese să facă din noi oameni ai lui Dumnezeu, dar mai devreme sau mai târziu după ordinare, fiecare trebuie să facă un bilanț în fața propriei conștiințe. Acesta este momentul în care își dă seama că este mai rău decât în ziua în care a început, în pofida folosirii tuturor mijloacelor pe care i le oferise Biserica.

Prețul ieșirii din Biserică

Când un preot se decide să iasă din Biserică, aceasta înseamnă pentru el că va fi izolat de cei mai mulți, dacă nu de toți cei care l-au iubit, onorat și respectat și, ceea ce este mai important, de cei pe care i-a iubit și i-a servit. Fiecare preot cunoaște colegi care au încercat să evadeze, dar care apoi, din-tr-un motiv sau altul, au fost obligați să se întoarcă. Și eu cunoșteam pe unii de felul acesta. Ei mi-au istorisit de ce s-au întors: nu din iubire pentru Bi-serică, ci, printre alte motive, ca să pună în fiecare zi ceva în farfurie și să aibă parte de o înmormântare decentă.

Mi-am plănuit cu grijă evadarea și i-am rugat pe superiorii mei să-mi dea permisiunea pentru a-mi petrece concediul în Europa. Apoi, după ce am primit titlul de doctor, am cumpărat în Miami o mașină de mână a doua și am plecat, cu gândul de a mă face nevăzut în vreun orașel unde nu mă cunoștea nimeni. N-am simțit nimic din bucuria eliberării și a libertății care ar fi fost de așteptat. Toți oamenii pe care-i cunoscușem erau acum izolați de mine prin legătura lor de Biserică. Eram un străin și pentru întreaga lume, mai departe de Dumnezeu decât vreodată înainte.

În căutarea cuiva care să mă ajute să găsesc un loc de muncă, am luat contact cu un anumit chimist care lucrase pentru mine în Biroul Standardelor de Calitate, dar care acum trăia în Mexic. După ce am primit asigurarea că acolo erau prieteni care să mă ajute, mi-am împachetat lucrurile și am pornit-o spre sud peste Rio Grande.

O cunoștință de-a chimistului se numea Martha. Ea locuia împreună cu o mătușă de-a ei din Spania. Ambele femei au fost foarte prietenoase cu mine și, când s-a încheiat o prietenie strânsă între noi, nici nu bănuiam ce influență ulterioară urmau ele să aibă asupra vieții mele. În cele din urmă, Martha și cu mine ne-am căsătorit. Mătușa ei a încercat să trăiască din nou cu soțul care o părăsise, dar la scurtă vreme după ce el s-a întors, ea a fost găsită moartă în pat. Multe indicii îl arătau ca făptaș pe soțul ei, și astfel am fost implicați într-unul dintre cele mai senzaționale procese de crimă din istoria Mexicului. Din cauza publicității care a rezultat de aici, numele meu a fost recunoscut și mai mulți reporteri romano-catolici ai unor ziare de frunte au început să mă atace ca preot dezertor. Atunci, făcându-și griji pentru stabilitatea firmei lui, patronul meu m-a concediat.

Am pornit-o spre San Diego, confruntându-ne cu dificultăți tot drumul. După ce am lucrat mai multe luni la Convair Astronautics, am fost informat de un post liber în conducerea uneia dintre societățile lor holding, Genera Dynamics. Mai multe săptămâni au trecut cu discuțiile în vederea angajării. Firește că a trebuit să dau detaliat date despre viața mea, despre studii și despre locurile de muncă, și de asemenea adresele unor persoane care îmi puteau da referințe. Am înșirat toate acestea în mod detaliat, omițând doar faptul că fusesem preot romano-catolic. Deodată, cu doar o zi sau două înainte de a începe lucrul la noul loc de muncă, am primit o telegramă care anula toate convențiile.

N-am avut niciodată o dovadă directă a ceea ce a dus la această concediere bruscă, dar după câteva zile am primit o scrisoare de la autoritățile bisericești, în care mă avertizau să nu mai încerc niciodată să obțin recomandări de la surse aflate sub controlul Bisericii, pentru că vor nega totdeauna că m-au cunoscut. Prin urmare, n-a mai fost posibil să găsesc un loc de muncă corespunzător pregătirii și experienței mele.

Darul salvării

Fusesem învățat toată viața să mă tem și să nu am încredere în pastori protestanți. Ni se spunea că ei năvăleau lacomi asupra foștilor preoți ca să-i folosească pentru scopurile lor rele. În disperarea mea, am lăsat la o parte aceste prejudecăți și m-am hotărât să-mi asum riscurile. Am descoperit astfel că pretutindeni în lume, încă de pe vremea lui Iesus, au existat oameni care ar putea fi numiți cel mai bine „creștini care cred Biblia“. Nu niște oameni care doar cred că Biblia este inspirată divin, ci oameni care consideră că ea e un mesaj personal de la Dumnezeu care îi iubește și de aceea își lasă viețile călăuzite de ea.

Am împrumutat de la un pastor un manual despre învățătura creștină și am constatat că toate referințele se bazează pe texte din Scriptură, nu pe logică omenească sau pe tradiții bisericești. Am remarcat pentru prima oară afirmațiile simple din Biblie privitoare la modul în care poate cineva să ajungă în cer și să scape de iad. Mi-am dat seama că Scriptura nu trebuie abordată într-un mod pur intelectual, ci de pe poziția unor copii

care îl ascultă pe tatăl lor, acceptând și crezând fiecare cuvânt, recunoscând că Dumnezeu vrea să spună ceea ce a zis și știe cum să zică ceea ce vrea să spună.

Pagină după pagină în Biblie, am descoperit adevăruri după care am însetat toată viața. Învățătura privind salvarea este foarte limpede: „*Căci prin grație sunteți salvați, prin credință, nu de voi înșivă: este darul lui Dumnezeu; nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni*“ (Efeseni 2:8-9).

Martha și cu mine am fost de acord că eu făcusem mai mult ca aproape toți oamenii din lume ca să obțin salvarea, dar că era un singur lucru pe care nu-l făcusem. N-o cerusem niciodată ca pe un dar din partea lui Dumnezeu. Ne-am hotărât să-I cerem lui Dumnezeu să ne dea acest dar al grației divine. Am îngenuncheat și ne-am rugat împreună pentru prima dată.

Într-un spirit de umilință și căință I-am cerut lui Dumnezeu să ne salveze, nu din cauza binelui pe care îl făcusem sau ne angajasem să-l facem, ci din cauza binelui pe care l-a făcut Iesus atunci când ne-a ispășit păcatul prin moartea Sa pe cruce.

Fără să ne dăm seama, ne născusem din nou. Credința noastră era așa de tânără, că nici măcar nu știam că suntem în Cristos! Din clipa aceea am început să observăm schimbări în gândirea noastră. Am început să iubim lucrurile lui Dumnezeu. De atunci, într-un mod sau altul, Domnul ne-a ajutat să depunem mărturie și să predicăm, să câștigăm multe sute de oameni la Domnul Iesus Cristos și să ducem o viață de creștin în conformitate cu Biblia.

„Ci ați venit la muntele Sionului și la orașul Dumnezeului viu, Ierusalimul ceresc, și la o ceată nenumărată de îngeri, la adunarea de sărbătoare și la Biserica celor întâi-născuți care sunt scriși în cer, și la Dumnezeu, Judecătorul tuturor, și la spiritele celor drepti făcuți perfecti, și la Iesus, Mediatorul noului legământ, și la sângele stropirii, care vorbește lucruri mai bune ca cel [sângele] al lui Abel“ (Evrei 12:22-24).

Prin conferințele și studiile biblice pe care le ține, Charles Berry afirmă adevărul biblic și dă explicații asupra catolicismului. Pregătirea sa academică este binecunoscută și se vede în cărțile pe care le-a scris.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

Aceasta marturie este preluată din cartea

Departe de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum I

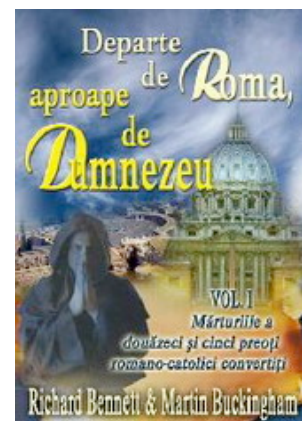
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. I

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE
str. Podului nr. 8
Fagaras/BV, 505200
ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV
Hochstrasse 180
CH-8330 Pfäffikon ZH
ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch

www.clkv.ch